

Μπήκαμε στις πρόβες του “Σ’ εσάς που με ακούτε” του ΚΘΒΕ

★ parallaximag.gr/agenda-parallaxi/theatro-agenda/mpikame-stis-proves-toy-quot-s-esas-poy-me-akoyte-quot-toy-kthve

Γιώργος Σταυρακίδης

Θέατρο

Το σπουδαίο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη, σε σκηνοθεσία Χρήστου Θεοδωρίδη ανεβαίνει στη Θεσσαλονίκη και μιλήσαμε με τους συντελεστές για αυτή την παράσταση.

Γιώργος Σταυρακίδης, 18 Φεβρουαρίου 2023

Γιώργος Σταυρακίδης, 18 Φεβρουαρίου 2023

- ΜΟΙΡΑΣΟΥ ΤΟ
- **f**
-

Βερολίνο ή Θεσσαλονίκη;

2001 ή 2023;

Η πόλη γεμάτη από διαδηλώσεις, επεισόδια και βία. Ένα μικρό δωμάτιο υποδέχεται ανθρώπους που παίρνουν μέρος σε μια φανταστική διαδήλωση. Παιχνίδι ή πραγματικότητα;

Εκείνοι παρασύρονται και βγαίνουν στην επιφάνεια μεγάλες αλήθειες. Οι δικές τους.

Δικές τους ή δικές μου;

Πολλές φορές στο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη “Σ ‘εσάς που με ακούτε” θα αναρωτηθεί ο θεατής για όλα τα παραπάνω. Θα νιώσει τις λέξεις, θα ακούσει τις μουσικές, θα ζήσει ιστορίες ξανά μαζί με τους χαρακτήρες του έργου.

Προσωπικές ιστορίες που συνδέουν το ιδιωτικό με το δημόσιο και ο «έξω» κόσμος εισβάλλει στον «εσωτερικό» με την απόσταση που επιβάλλεται.

Ιστορίες ή αδιέξοδα;

Τα πολιτικά και κοινωνικά αδιέξοδα της ζωής, η βία, το περιθώριο αλλά και οι βασικές ανθρώπινες λειτουργίες, όπως ο έρωτας, γίνονται συστατικά “χαμένων” ανθρώπων που παλεύουν να ακουστούν και να ακούσουν.

Η νέα παράσταση του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος σε σκηνοθεσία του Χρήστου Θεοδωρίδη, είναι μία καθηλωτική απόδοση της πραγματικότητας που είναι τόσο ίδια με αυτό, το τελευταίο έργο της Αναγνωστάκη, που προφητικά “φρόντισε” και σκιαγράφησε την κοινωνία μας που τελικά διαχρονικά παλεύει για τα ίδια πράγματα.

Τους πετύχαμε σε μία από τις τελευταίες τους πρόβες, πριν την μεγάλη πρεμιέρα του Σαββάτου 18/02 στη μικρή σκηνή της Μονής Λαζαριστών, προσηλωμένους όλους στον κοινό σκοπό τους και με την σιγουριά πως έχουν δουλέψει πολύ, ώστε να παρουσιάσουν στο κοινό της πόλης μία σπουδαία παραγωγή.

“Είναι ένα πολύ δυνατό κείμενο και πάρα πολύ επίκαιρό. Είναι άλλωστε και το σλόγκαν των καταλήψεων και ήταν φοβερό για εμάς όταν επιλέχτηκε για τις κινητοποιήσεις μας, ενώ εμείς είχαμε αρχίσει πολύ νωρίτερα τις πρόβες. Τα παιδιά το επέλεξαν μπας και ακουστούν επιτέλους και ακουστούμε όλοι μας. Το ίδιο κάνουμε και σε αυτό το έργο.” αναφέρει ο ηθοποιός **Πάρης Αλεξανδρόπουλος**, ενώ συνεχίζει λέγοντας πως “Θέλουμε να ακουστούμε και νομίζω πως όλοι οι χαρακτήρες, έχουν έναν κοινό παρονομαστή, είναι όλοι με έναν τρόπο οι κυνηγημένοι, οι αποτυχημένοι, οι άτυχοι. Ο καθένας έχει μια ιστορία πίσω του που τον τρέχει και τον τρώει. Βρίσκονται σε αυτό το σπίτι, υπάρχει ένα μικρόφωνο και λένε πάμε να κατέβουμε να μιλήσουμε ο καθένας για το δικό του θέμα μήπως και όλοι μαζί βρούμε μία λύση και ακουστούμε.”

Ο Πάρης υποδύεται τον Τζίνο στην παράσταση, και μας εξηγεί τον ρόλο του, ενώ μιλάει και για τη συνεργασία του με το Κρατικό και την ομάδα της παράστασης:

“Μέσα από τον δικό μου χαρακτήρα, τον Τζίνο, έναν Ιταλός που ασχολείται με το performing, έναν showman όπως τον χαρακτηρίζει το έργο, και νομίζω πως βασικό του θέμα και αυτό που φέρνει και ξαναφέρει, έχει να κάνει με το να πέσει ο φασισμός. Ένα ακόμα στοιχείο του, είναι πως είναι ομοφυλόφιλος και μιλάμε γι’ αυτό στην παράσταση, κάποια σκηνή, είναι ο σύντροφος του Νίκου και είναι ένας άνθρωπος που φέρνει πολύ το είμαστε όλοι ελεύθεροι να πούμε τη γνώμη μας και δεν υπάρχουν περιθωριοποιημένοι, άνθρωποι που είναι στο περιθώριο. Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό αυτή την εποχή που όλα μοιάζουν πιο έτοιμα για να ακούσουν και πρέπει να ακουστούν επειδή ακόμα υπάρχουν.

Είναι η πρώτη φορά που συνεργάζομαι εγώ εδώ στη Θεσσαλονίκη με τα παιδιά, έχω έρθει από την Αθήνα φέτος και ήταν μία φοβερή συγκυρία που τους γνώρισα. Ήταν υπέροχες πρόβες, ήταν απελευθερωτικές, ήμασταν ελεύθεροι να φέρουμε δικά μας πράγματα, να μιλήσουμε για εκείνα που μας απασχολούν για να φτιάξουμε αυτή την παράσταση που όντως, πιστεύω ότι μιλάμε πολύ ειλικρινά και ακουμπάμε θέματα χωρίς έπαρση και χωρίς ότι λέμε κάτι σπουδαίο αλλά πολύ πραγματικά. Είναι, ίσως η καλύτερη μου συνεργασία μέχρι τώρα. Ξέρετε, τελειώνουμε κάθε φορά την παράσταση στις πρόβες, και είμαστε ανακουφισμένοι και αυτό είναι το πιο σημαντικό.”

Κάτι που για την σύνθεση των συντελεστών της παράστασης, επιβεβαιώνει στη συζήτηση μας και η **Χρυσή Μπαχτσεβάνη**, αναφέροντας πως “Είναι μία, από τις πιο ωραίες, αν όχι η πιο ωραία, διαδικασία από την οποία έχω περάσει εγώ προσωπικά εδώ και δύο μήνες. Βασικό μας ζητούμενο είναι να πούμε αυτές τις λέξεις και να τις σκεφτούμε. Πρόκειται για ένα βαθιά κοινωνικό έργο και με αυτή την έννοια και πολιτικό, όχι όμως με κομματική διάθεση αλλά με την έννοια πως αν ο άνθρωπος είναι πολιτικό ον, αυτό είναι γι’ αυτόν ένα βαθιά πολιτικό κείμενο.

Εγώ είμαι η Σοφία στην παράσταση. Μας ετοιμάζει ο Άγης να πάμε σε μία συγκέντρωση και μας προτρέπει να μιλήσουμε όλοι για κάτι σε αυτή την ειρηνική συγκέντρωση, όπως αυτές που γίνονται τόσες μέρες. Εγώ δεν έχω ανάγκη να μοιραστώ κάτι που να αφορά τους ανθρώπους, εκτός από εμένα. Η ανάγκη μου είναι να μοιραστώ την προσωπική μου ιστορία και αυτή έχει να κάνει με την οικογένεια μου και κάτι φρικτό που έχει συμβεί πριν πολλά χρόνια. Έχω λοιπόν την ανάγκη να μοιραστώ κάτι που άλλαξε όλη μου τη ζωή και φυσικά την ανάγκη μου να μη με αφήσει ο σύντροφος μου. Μπορεί λοιπόν αυτό που εγώ μοιράζομαι να μην είναι κάτι πολιτικοκοινωνικό, όμως μιλάω για τα προσωπικά μου και σε αυτό πολλοί μπορεί να δουν τον εαυτό τους.

Σε κάποιους λοιπόν, είναι κάτι πολύ προσωπικό, όπως ας πούμε κάτι που έχει συμβεί στην οικογένεια κάποιου και σε κάποιους άλλους, είναι πολύ πιο πολιτικό. Μιλάνε όλοι οι χαρακτήρες για ειρήνη και κυρίως, για τους χαμένους της γης. Δεν υπάρχει μέσα μας η διάθεση να είμαστε κάποιιοι άλλοι. Είμαστε οι εαυτοί μας και λειτουργούμε όπως θα λειτουργούσαμε αν κάποιος μας καλούσε να μιλήσουμε σε κάποια συγκέντρωση. Απλώς, τυχαίνει να έχει γράψει αυτά τα λόγια η Λούλα, οπότε είναι σπουδαία λόγια.”

Ρωτάω στη Χρυσή να μου δώσει το στίγμα της δουλειάς αυτής και κάτι το ξεχωριστό που μπορεί να επισημάνει:

“Δεν υπάρχει ίχνος «παιξίματος» στην παράσταση και αυτό είναι το ιδιαίτερο της. Δηλαδή, γίνονται όλα κανονικά. Τρώμε κανονικά, πίνουμε κανονικό ποτό, αγγιζόμαστε κανονικά, φιλιόμαστε κανονικά. Αυτές οι λέξεις, αυτά τα λόγια είναι δικά μας. Μπορούμε να αισθανθούμε αυτό που νιώθουμε εμείς ο καθένας ξεχωριστά. Δεν υπάρχει κανένα ζητούμενο να γίνουμε κάτι άλλο από αυτό που είμαστε οι ηθοποιοί. Άλλωστε είναι ένα βαθιά ανθρώπινο κείμενο και γι’ αυτό είμαστε κανονικοί άνθρωποι.”

Ο Άγης στην παράσταση, είναι ο **Νίκος Μήλιος**, ο οποίος αναφέρει στη συζήτηση μας “Εγώ είμαι ο Άγης σε αυτή την παράσταση. Ένα παιδί που σπουδάζει και κάνει μεταπτυχιακές σπουδές. Ασχολείται έντονα με την πολιτική και συμμετέχει πολύ σε διαδηλώσεις μαζί με την κοπέλα του. Τόσο όλη αυτή η πολιτικοκοινωνική κατάσταση, όσο και τα προσωπικά του, τον φέρνουν σε ένα αδιέξοδο και θέλει να ξεφύγει από αυτό. Πρόκειται λοιπόν για ένα κείμενο με ανθρώπινες ιστορίες. Για τραύματα ανθρώπων που βγαίνουν στην επιφάνεια και τα εκφράζουν όλοι. Μου αρέσει πολύ που είναι καθημερινοί άνθρωποι που έχουν να πουν μια ιστορία. Είναι πολύ σημαντικό αυτό για μένα, η αλήθεια του κάθε χαρακτήρα.”

Η παράσταση

Το “Σ’ εσάς που με ακούτε” είναι το βαθύτατα πολιτικό κείμενο της κορυφαίας Ελληνίδας συγγραφέως, το οποίο έγινε το σύνθημα των Ελλήνων σπουδαστριών και σπουδαστών σε ολόκληρη τη χώρα, μέσα από τη ματιά ενός από τους πιο ανερχόμενους νέους σκηνοθέτες.

Βερολίνο, 2001 ή 2023. Βερολίνο, τώρα.

Σε μια πόλη σύμβολο του παραγμένου παρελθόντος της Ευρώπης, επικρατεί πολιτική και κοινωνική αναστάτωση αλλά και η λήθη που «προσφέρει» η καθημερινότητα. Αύριο, θα γινεί μια τεράστια ειρηνική συγκέντρωση. Αύριο, όλοι θα πρέπει να μιλήσουν. Όλοι θα πρέπει να δηλώσουν τη θέση τους, στον νέο κόσμο. Μέσα στο σπίτι της Μαρίας και του Χανς, μαζί με αυτούς, η Σοφία, ο Άγης, η Τρούντελ, ο Νίκος, ο Τζίνο, η Έλσα, ο Ιβάν κι εμείς, οι θεατές, θα μετρήσουμε τα τραύματά μας. Τις αφόρητες συλλογικές ήττες, τις εφήμερες προσωπικές νίκες. Το ατομικό επίπεδο που διαμορφώνει το πανανθρώπινο, το πολιτικό επίπεδο που ορίζει τη ζωή του καθένα μας ξεχωριστά. Ίσως ανακαλύψουμε πως είμαστε της Γης οι χαμένοι, μα αυτό δεν θα μας σταματήσει από το να χορεύουμε, να τραγουδάμε, να ερωτευόμαστε, να γελάμε, να ελπίζουμε. Να ελπίζουμε. Να ελπίζουμε, πως μια μέρα κι εμείς θα νικήσουμε.

Η Λούλα Αναγνωστάκη στο «Σ’ εσάς που με ακούτε», ίσως ένα από τα σημαντικότερα έργα της, μας προσκαλεί για άλλη μια φορά, να βουτήξουμε στο παρελθόν και ν’αναδυθούμε στο παρόν, γεμίζοντας τα πνευμόνια μας με τον αέρα του μέλλοντος. Να συνομιλήσουμε με το έργο και να αναρωτηθούμε τι φοβόμαστε, τι ελπίζουμε και πώς μοιάζει το αύριο που κοιμάται μέσα μας.

Παίζουν οι ηθοποιοί (με αλφαβητική σειρά): **Πάρης Αλεξανδρόπουλος** (Τζίνο), **Σεμίραμις Αμπατζόγλου** (Τρούντελ), **Νικόλας Δροσόπουλος** (Νίκος), **Ελένη Θυμιοπούλου** (Μαρία), **Γιώργος Κολοβός** (Ιβάν), **Νίκος Μήλιας** (Άγης), **Χρυσή Μπαχτσεβάνη** (Σοφία), **Δημήτρης Ναζίρης** (Χανς), **Μπέττυ Νικολέση** (Έλσα)

Η ορχήστρα των μικρών πραγμάτων

Η Ορχήστρα των Μικρών Πραγμάτων είναι ομάδα θεάτρου με έδρα την Αθήνα. Ιδρύθηκε από τον σκηνοθέτη Χρήστο Θεοδωρίδη και τη χορογράφο Ξένια Θεμελή το 2009 και από τότε έχουν κάνει σπουδαίες δουλειές που, μερικές από αυτές, έχουν έρθει και στη Θεσσαλονίκη. Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, στη φετινή του σεζόν, πρότεινε στον Χρήστο Θεοδωρίδη να συνεργαστεί με τον φορέα σε έργο που θα επέλεγε ο ίδιος και, όπως μου λένε οι δύο συνεργάτες, ήταν η κατάλληλη στιγμή για το σπουδαίο, τελευταίο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη.

“Στην Ορχήστρα των μικρών πραγμάτων, που στην ουσία είναι ο Χρήστος κι εγώ, θέλαμε εδώ και τρία χρόνια να ανεβάσουμε αυτό το έργο.” αποκαλύπτει η χορογράφος Ξένια Θεμελή στη συζήτηση μας, “Κάποια εμπόδια όμως τότε, μας έκαναν να σκεφτούμε ένα άλλο έργο της Λούλας Αναγνωστάκη για εκείνη την περίοδο και μετά ήρθε αυτή η ωραία συγκυρία να έρθουμε στο Κρατικό. Ο Χρήστος τότε αποφάσισε πως είναι μία πολύ ωραία στιγμή για το «Σ’ εσάς που με ακούτε» γιατί είναι πολύ επίκαιρο και μιλάει για θέματα που μας αφορούν απόλυτα. Το έργο μιλάει για τον άνθρωπο, μιλάει για τις ήττες, μιλάει για τους χαμένους με την έννοια ότι είναι άνθρωποι που έχουν χάσει πολλά πράγματα στη

ζωή και πρέπει να προσπαθήσουν να τα ξανακερδίσουν. Είχε μεγάλο ενδιαφέρον ότι ήταν η πρώτη φορά που δουλέψαμε με όλους τους ηθοποιούς της παράστασης. Θέλαμε λοιπόν να δοκιμάσουμε πράγματα και ήταν μία εξαιρετική ομάδα.”

Χρήστος Θεοδωρίδης

“Το έργο αυτό ήθελα να το κάνω εδώ και χρόνια, από τότε που το διάβασα. Εγώ δεν παθαίνω εύκολα κάτι με έργα, ούτε έχω κάποια βιβλιοθήκη με έργα που θα ήθελα κάποια στιγμή να κάνω. Πάντα κριτήριο μου είναι όταν διαβάζω κάτι πως αυτό πρέπει να γίνει τώρα. Οπότε, με αυτό το κριτήριο, όταν το διάβασα είπα ότι είναι κάτι που πρέπει να παρασταθεί αυτή την περίοδο που ζούμε στη χώρα. Το διάβασα πριν πέντε χρόνια και τώρα που το σκέφτομαι, είναι η ίδια η περίοδος που ζούμε. Δηλαδή, η τελευταία δεκαετία, είναι η πιο ταραγμένη στη χώρα. Υπάρχει απίστευτη φτωχοποίηση, υπάρχει άνοδος της ακροδεξιάς και ουσιαστικά είναι τρομερά επίκαιρό. Όταν η Αναγνωστάκη το έγραψε το 2001 όπως φαίνεται, ήταν φοβερά προφητικό τότε. Πράγματα που περιγράφονται στο έργο ως κάτι που τότε ξεκινάει, τώρα είναι καθεστώς.”

Για την τελική διανομή των ρόλων, χρειάστηκε να γίνουν τέσσερις οντισιόν, ώστε ο σκηνοθέτης να καταλήξει στους ηθοποιούς που θα συνεργαζόταν. Παρακάτω εξηγεί τους λόγους των πολλών ακροάσεων:

“Υπήρχαν κάποια ζητούμενα σχετικά με τις ηλικίες, έτσι όπως το είχα στο μυαλό μου, αλλά για μένα είναι σκοπός να συνεργάζομαι πάντα με ανθρώπους που αισθάνομαι πως μπορώ να συνεργαστώ. Απλά, επειδή μέχρι τώρα σε ό,τι έχει κάνει η Ορχήστρα των μικρών πραγμάτων, το έχει κάνει με ανθρώπους που έχει ξαναδουλέψει, δηλαδή είναι ένα, δυστυχώς θα πω, κλειστό σύστημα, εδώ ήταν αυτομάτως κάτι που επιβαλλόταν να

δουλέψουμε με ανθρώπους που δεν γνωρίζαμε. Ήθελα όμως πάρα πολύ να το κάνω αυτό. Απλά, λόγω αυτού, έπρεπε να προσέξω πάρα πολύ στη διαμόρφωση της ομάδας. Καταρχάς να μπορώ να επικοινωνήσω, να αισθάνομαι ότι με καταλαβαίνουν, να γουστάρουν και αυτοί. Έτσι χρειάστηκαν οι πολλές οντισιόν. Κι ήταν για μένα μία πολύ μεγάλη δοκιμασία όλο αυτό. Πρώτη φορά δουλεύω με ένα σύνολο ανθρώπων που δεν έχω ξαναδουλέψει κι αυτός ήταν ο μεγάλος μου φόβος για όλο. Αλλά εντελώς ανέλπιστα, τελικά πήγε συγκλονιστικά καλά και ήταν τελικά και αρκετά εύκολο.

Τα κείμενα της Αναγνωστάκη, έχουν να κάνουν συνέχεια με τους ανθρώπους που βρίσκονται στην λάθος πλευρά της ιστορίας, αυτούς που δεν έχουν νικήσει, αυτούς που δεν έχουν κερδίσει, αυτούς που δεν θεωρούνται επιτυχημένοι. Αυτών που η κοινωνία δεν θέλει να εξελίξουν αυτό που έχουν. Ο γνωστός ρατσισμός των επιτυχημένων που δεν θέλουν οι υπόλοιποι να είναι επιτυχημένοι. Ξέρετε, υπάρχει πολύς κόσμος που δεν έχει πετύχει, ακριβώς επειδή δεν τον έχουν αφήσει να πετύχει. Κι αυτό το λέει η παράστασή μας”

Ο ίδιος ο Χρήστος Θεοδωρίδης, έχει την επιμέλεια και της μουσικής στην παράσταση, ενώ μιλάει και για την επιλογή του – εξαιρετικού – σκηνικού:

“Κάποια στιγμή συζητούσα με τον Εδουάρδο Γεωργίου, ήθελα να είναι το σκηνικό ένα εσωτερικό σπιτιού το οποίο με έναν τρόπο να είναι ταυτόχρονα σαν να είναι “ανοιχτό”, δηλαδή σαν να μην είναι κανονικό εσωτερικό σπιτιού. Γενικά άλλωστε δεν είναι της αισθητικής μου να πρέπει να πείσω για κάτι ότι είναι κάτι άλλο, οπότε ήθελα κάπως να υπάρχει αυτό το εσωτερικό του σπιτιού. Πήραμε αναφορές από το Βερολίνο, κυρίως από το ανατολικό, από την επίδραση που είχε εκεί όλη η ρώσικη αισθητική και βάσει αυτών το δουλέψαμε. Όσο αφορά τη μουσική, δεν είχα ακριβώς κριτήριο. Το έργο έχει πολλές

μουσικές αναφορές, η Αναγνωστάκη είναι σαν να σου έβαλε όλο το soundtrack στο έργο, αλλά εγώ δεν το ακολούθησαν κατά γράμμα, αλλά πήγα με το πνεύμα αυτό και σύμφωνα με αυτό που ήθελα εγώ να κάνω στο έργο. Για μένα, η μουσική είναι πολύ σημαντικό κομμάτι της δουλειάς μου, με αυτό σκέφτομαι, φαντάζομαι, σκηνοθετώ και καταλαβαίνω.”

Τέλος, στην ερώτηση πώς θέλει να φεύγει ο θεατής από την παράσταση του, ο σκηνοθέτης απαντά:

“Θέλω να φεύγει κατεστραμμένος με ελπίδα. Με ένα “παράθυρο” που θα προσπαθήσουμε μαζί να ανοίξουμε και στη τελική, αν δε μπορέσουμε να το ανοίξουμε, να το σπάσουμε. Χαίρομαι που θεατές που το είδαν ήδη, μου είπαν πως βίωσαν κάτι που δεν είχαν βιώσει ξανά. Κι αυτό το έργο ξέρετε, δίνει αυτό το παράθυρο. Καλεί τον κόσμο να αντιδράσει και το ίδιο κάνει και η παράσταση.”

Συντελεστές: Σκηνοθεσία: Χρήστος Θεοδωρίδης | Δραματουργική επεξεργασία: Χρήστος Θεοδωρίδης, Ιζαμπέλα Κωνσταντινίδου | Επιμέλεια κίνησης – χορογραφία: Ξένια Θεμελή | Σκηνικά: Εδουάρδος Γεωργίου | Κοστούμια: Μαρίνα Κελίδου | Φωτισμοί: Τάσος Παλαιορούτας | Μουσική επιμέλεια: Χρήστος Θεοδωρίδης | Βοηθός Σκηνοθέτη: Ξένια Θεμελή | Βοηθός Σκηνογράφου: Δανάη Πανά | Β' Βοηθός Σκηνογράφου: Ερατώ Γεωργίου | Οργάνωση παραγωγής: Ηλίας Κοτόπουλος

Πληροφορίες

Μικρό Θέατρο Μονής Λαζαριστών (Κολοκοτρώνη 25-27, Σταυρούπολη) | Πρεμιέρα:
Σάββατο 18 Φεβρουαρίου, 21.00 | **Διάρκεια παράστασης:** 100 λεπτά, χωρίς διάλειμμα |
Ώρες παραστάσεων: Τετάρτη: 19:00, Πέμπτη-Παρασκευή: 21:00, Σάββατο: 18:00 &
21:00, Κυριακή: 19:00

* Κατά τη διάρκεια της παράστασης για τις ανάγκες της δράσης ακούγεται πυροβολισμός και ένας ηθοποιός ανάβει τσιγάρο.

Φωτογραφίες για την Parallaxi: Δήμητρα Κυπριώτη

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

Μπήκαμε πρώτοι στις πρόβες του “Ερωτόκριτου” του ΚΘΒΕ

*Κεντρική φωτογράφιση: *That long black cloud*

[Ακολουθήστε τις ειδήσεις του parallaximag.gr στο Google News](#)
ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Σχετικά Άρθρα